

Setembre crític | | Actualitzat el 04/09/2018 a les 13:12

Emotiu homenatge a la infatigable lluita antifeixista i per les llibertats d'Steve Cedar

El públic va omplir de gom a gom el Temple Romà en l'homenatge que li va fer la Marxa dels Vigatans | L'activista d'origen britànic va reafirmar-se en la necessitat de la lluita unitària contra el racisme i per la justícia i les llibertats

Steve Cedar durant la seva intervenció. Al seu costat, Josep Arimany i Alfred Verdaguer | Sara Blázquez

Hem cridat fins a no poder més: la pau, la pau, la pau i la justícia.

Justícia i llibertat fins a no poder més.

Hem cridat fins a no poder més que ens molestaven tantes estructures immòbils, tants papers, tantes lleis, la gàbia que empresona fins a no poder més.

Hem cridat fins a no poder més, fins a no poder més.

Tenim la boca seca.

Amb aquests versos cantats per Miguel Poveda i Miquel Gil va voler tancar Steve Cedar l'homenatge que aquest dilluns 3 de setembre li va fer la Marxa dels Vigatans. Ell mateix va definir la lletra i música -amb clares influències orientals- de la cançó com un molt bon resum de la seva vida. L'activista antifeixista vigatà és l'homenatjat d'aquest any de la Marxa dels Vigatans que es fa aquest divendres 7 de setembre a la plaça Major de Vic. Cedar va fer-se seu el públic que va omplir el Temple Romà amb una emotiva xerrada que va allargar gairebé una hora i que va aixecar més d'un aplaudiment, sobretot en els moments que al mateix homenatjat se li va trencar la veu i se li van negar els ulls en recordar alguns dels moments que havien marcat la

seva vida i el seu activisme. Un acte on també va voler donar veu als «sense veu», majoritàriament dones de moviments socials vigatans.

Steve Cedar va combinar les seves tesis polítiques -molt centrades en la necessitat de la lluita unitària contra les injustícies- amb apunts sobre la seva vida i el seu activisme que va començar a la seva Anglaterra natal als anys seixanta, ja des dels sindicats estudiantils. Referent a la tasca que més l'ha caracteritzat en els últims anys a Vic i Osona, amb la seva implicació amb Unitat contra el Feixisme i el Racisme (UCFR), va voler donar un missatge més que positiu: «La gent racista és una minoria, la majoria som antiracistes, però la missió de la gent conscienciada és que els antiracistes passius passin a antiracistes actius». Aquesta reafirmació del subjecte polític que participa en l'activisme, a les assemblees però especialment al carrer, va ser una constant també del discurs d'Steve Cedar al Temple Romà. De fet ell mateix es va definir com un «subjecte actiu», un «participant», dels moviments dels quals forma i ha format part en els seus gairebé 50 anys d'activisme. Fins el punt de qüestionar l'homenatge personalitzat, que malgrat tot també va agrair qualificant-lo com un «regal en vida», ja que massa vegades es fan quan la persona ja ha mort. «Participo i animo a participar» va dir en un altre moment definint la seva tasca de dinamitzador dels moviments socials en els quals s'implica.

L'acte va omplir de gom a gom el Temple Romà de Vic Foto: Sara Blázquez

En la seva repassada als moments que han marcat la seva vida, i que li van servir per teoritzar sobre el que ell entén que ha de ser la lluita contra les injustícies, Steve Cedar es va remuntar a la seva època com a sindicalista, quan amb 18 anys li va donar una lliçó d'unitat sindical a un company molt més veterà però amb tics racistes, o quan amb 20 va entendre que la lluita pels drets laborals havia d'anar de la mà d'altres lluites com la feminista. Això sí, «demostrant amb exemples que la lluita és útil, més enllà de les proclames». El primer moment que se li va trencar la veu i se li van negar els ulls va ser en recordar la lluita dels miners anglesos contra les

polítiques neoliberals de Margaret Thatcher, que van servir de banc de proves per aplicar-les més endavant, i encara ara, a la resta del món occidental. Una lluita que va acabar amb una amarga derrota, però que també va ser una lliçó de vida per a totes les persones que hi van participar. Entre elles un jove Steve Cedar que també ja s'estava començant a implicar, ja de per vida, en un altre àmbit de la lluita com és l'antifeixisme, arran de l'auge dels moviments neonazis a l'Anglaterra dels anys setanta i principis dels vuitanta. Amb marxes al carrer, però també amb iniciatives com el Concert contra el Racisme en el qual ell va tenir una part activa en l'organització. Una lluita que començava de la mà de la gent més implicada, però que s'estenia a cop de pedagogia unitària entre persones que fins aleshores no havien sortit al carrer a combatre les injustícies i defensar les llibertats.

Jueu i antiracista, també en la seva lluita contra l'apartheid que practica l'estat d'Israel

Jueu i antisionista, que va insistir en no confondre amb antisemita, va tenir un discurs clar i contundent contra les polítiques racistes i conservadores de l'estat d'Israel, que va aixecar un altre dels aplaudiments espontanis del públic. «No se senten moltes veus jueves a favor de la causa palestina», va reconèixer, i la seva és una d'elles, però no l'única. Va explicar la seva experiència internacionalista contra l'apartheid que practica l'estat d'Israel, que també ha portat a Osona a través d'UCFR. Tasca, la de l'entitat que ell i altres activistes van impulsar el 2012 a la comarca, que va qualificar com de «treball de formiga» que, en el cas de Vic, va permetre desemascarar el feixisme no només de Josep Anglada i PxC sinó de la resta de formacions racistes que van anar sorgint, fins a arribar al paper residual que té actualment en el consistori vigatà. Va parlar del teatre antirumors o de les tovalles antirumors, i de la moció «aprovada pels pèls» i amb els activistes expulsats de la sala de plens quan l'exalcalde Josep Maria Vila d'Abadal va posar en el mateix sac feixistes i antifeixistes. «La lluita antifeixista ha de ser unitària», va insistir en més d'una ocasió.

Steve Cedar va exposar les seves tesis polítiques a partir de records dels seus gairebé 50 anys d'activisme
Foto: Sara Blázquez

I va culminar la seva intervenció, altre cop emocionant-se a si mateix i al públic, relatant la jornada de l'1 d'Octubre i els dos dies previs a l'escola Centre. Armat amb el seu megàfon mentre veia néixer una nova generació d'activistes vigatans, encara que alguns siguin tant o més grans d'edat que ell. Com la imatge del «mur de la democràcia» que havia de protegir les urnes d'una possible intervenció policial no se li esborrarà en temps, i com la feina d'anys en favor de la justícia i la llibertat es traduïa en una expressió de «poder popular» que ha tingut la continuïtat en el CDR en el qual Steve Cedar participa activament.

Set dones i un home, la veu dels moviments socials a l'acte d'homenatge

El CDR, de fet, va ser un dels protagonistes de l'última part de l'homenatge, en el qual el record pels presos polítics també va ser una constant. Cedar va voler donar veu a moviments socials amb els quals ha participat o hi té alguna vinculació. Des d'UCFR o el CDR a Mà Solidària, Mares amb Veu, el Comitè de Solidaritat amb el Moviment Rifenya, Càrnies en Lluita o l'associació de veïns del seu barri, el Remei. Sis dones i un home van intervenir en nom de les entitats explicant la tasca que fan i posant de relleu la intervenció clau d'Steve Cedar en les mateixes. «És la resistència personificada» va dir d'ell Yus Touri, d'UCFR. O «és conseqüent amb les seves paraules, no només ho diu, ho fa», va destacar Eulàlia Sirvent del CDR.

L'acte havia començat amb dues breus intervencions de Francesc Codina, president del Patronat d'Estudis Osonencs, que acollia l'acte al Temple Romà, i d'Alfred Verdager, president d'Òmnium Cultural Osona, que impulsa la Marxa dels Vigatans a través de la Comissió Onze de Setembre. Tots dos van tenir un record pels presos polítics independentistes, i Verdager en concret va convidar a participar divendres dia 7 de la Marxa dels Vigatans que, entre altres novetats, hi haurà el cant coral entre públic i actors d'una adaptació de la cançó dels indignats dels Miserables. La presentació d'Steve Cedar va anar a càrrec de Josep Arimany, tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Vic, que va destacar de l'activista homenatjat la seva implicació que «fa que la seva lluita també sigui la nostra», el compromís amb la societat i «la lluita per les llibertats». Cedar és el setzè homenatjat de la Marxa dels Vigatans, el primer d'origen estranger. Els que l'han precedit des de 2003 són Ramon Torra, Armand Quintana, Joan Sunyol, Santi Berenguera, Enriqueta Anglada, Joan Lara, Antoni Pladevall, Xavier Valls, Joan Freixanet, Lluís Solà, Ramon Bufí, Pilar Cabo, Ricard Torrents, Josep Vernis i Pilarin Bayés.